

Vroom en dankbaar aandenken

aan onze lieve man, papa, schoonvader,
grootvader en overgrootvader

Gentil BESARD

geboren te Schorisse op 31 augustus 1907
en zachtjes in de verrijzenisvreugde opgenomen
te Ronse op 2 juni 1990,
gesterkt door het sacrament van de zieken.

Papaatje,

Morgen is het Vaderkensdag... De zon schijnt en de vogels fluiten. Over de parse rododendrons hangt een stille weemoed, nu jij gestorven bent. Je ligt zo rustig, zo sereen, het vechten moe, de pijn vergeten.

Het is alles zo wezenloos. Als een boom werd je geveld, totaal onverwachts. Dat doet zo'n pijn. Je laat zo'n grote leegte achter, een leegte die wij met mooie herinneringen proberen op te vullen. We zullen jou toch zo missen: jouw zorgende aanwezigheid, jouw wijze raadgevingen, jouw blijde trots op familiebijeenkomsten, jouw filosofische beschouwingen, jouw kwinkslagen, jouw zin voor avontuur, jouw jeugd- en oorlogsmijmeringen... ach, te veel om op te sommen. Je had zo'n groot hart, lieve papa, zo'n kwetsbaar en gevoelig hart, maar je liet het zelden of nooit merken. Toch kon je vaak ontroerd zijn om

mooie mensen en dingen die jou diep raakten. Je verdroeg geen onrecht en revolteerde terecht. Je geloofde, rotsvast, zonder veel woorden. En je was bovendien een echte levensgenieter, tot het laatste ogenblik...

Dat alles heeft op ons leven zo'n diepe stempel gedrukt dat wij jou niet kunnen vergeten, nooit meer. We zullen jou in ons hart en in ons bidden bewaren, jou altijd nabij weten, in onze vreugde en in onze pijn. Dat maakt ons weerbaar en sterk.

Papa, papoetske, pépéke... Met eerbied fluisteren wij deze lieve namen, dankbaar, om wat je was, om wat je deed. Je was immers zo'n harde werker, plichtsgetrouw, met een onverwoestbaar doorzettingsvermogen, een zelfopofferende liefde.

Een milde lentezon legt een zachte glans over bomen, bloemen en struiken, waar jij zoveel van hield. Het lijkt wel of ze met hun tere schoonheid de lente nog even vast willen houden.

Wij hadden ook jou, lieve papa, zo graag nog even vastgehouden...

Maar in mamaatje blijf jij, meer dan ooit, bij ons aanwezig. Wij zullen graag en goed voor haar zorgen, daar mag je gerust in zijn.

We leggen jou nu vertrouwd in Gods handen, want waar je nu bent, daar ben je goed. En dát kan geen vergissing zijn...

Alma Besard-Persoons, kinderen, kleinkinderen, achterkleinkinderen en familie danken van harte voor uw troostend en bemoedigend meelevens.

Hij heeft alleen je lichaam weggenomen
niet wie je was en ook niet wat je zei
ik zal nog altijd grapjes met je maken
en met jou door het stille landschap gaan
nu jij mijn handen niet meer aan kunt raken
raak je mijn hart nog duidelijker aan...
(Toon Hermans)